

Vanhin James J. Hamula
seitsemänkymmenen koorumista

Sakramentti ja sovitus

Sakramenttitoimituksen – – täytyy tulla pyhemmäksi meille jokaiselle.

Getsemanen ja Golgatan tapahtumien iltana Jeesus kokosi apostolinsa yhteen vielä viimeisen kerran palvelemaan Jumalaa. Paikkana oli erään opetuslapsen kodin yläkerran huone Jerusalemissa, ja ajan-kohtana oli juutalaisten pääsiäinen.¹

Heidän edessään oli perinteinen pääsiäisateria, joka koostui uhrikaritsasta, viinistä ja happamattomasta leivästä. Ne olivat vertauskuvia Israelin aiemmasta pelastumisesta orjuudesta ja kuolemasta² sekä tulevasta lunastuksesta, joka ei ollut vielä toteutunut³. Kun ateria oli päätymässä, Jeesus otti leivän, siunasi ja mursi sen⁴ ja antoi sen apostoleilleen sanoen: ”Ottakaa ja syökää.”⁵ ”Tämä on minun ruumiini, joka annetaan teidän puolestanne. Tehkää tämä minun muistokseni.”⁶ Samalla tavoin Hän otti maljan viiniä, siunasi sen ja ojensi ympärillään oleville ja sanoi: ”Tämä malja on uusi liitto minun veressäni”⁷, ”joka – – vuodatetaan syntien anteeksiantamiseksi”⁸. ”Tehkää tämä minun muistokseni.”⁹

Tällä yksinkertaisella ja silti syvällisellä tavalla Jeesus asetti Jumalan liittokansalle uuden toimituksen. Eläimen verta ei enää vuodatettaisi eikä eläimen lihaa käytettäisi uhrina odotettaessa vielä tulossa olevaa Kristuksen lunastusuhria.¹⁰ Sen sijaan jo

saapuneen Kristuksen runnellun lihan ja vuodatetun veren vertauskuvat otettaisiin ja syötäisiin Hänen lunastusuhriensa muistoksi.¹¹ Osallistuminen tähän uuteen toimitukseen ilmaisisi kaikille, että he hyväksyvät juhlallisesti Jeesuksen luvattuna Kristuksena sekä haluavat koko sydämeistään seurata Häntä ja pitää Hänen käskynsä. Niiden kohdalla, jotka näin ilmaisisivat ja sen mukaan eläisivät, hengellinen kuolema kulkisi heidän ohitseen ja he saisivat varmuuden iankaikkisesta elämästä.

Seuraavina tunteina ja päivinä Jeesus meni Getsemaneen, Hänet

viettiin Golgatalle, ja voitokkaasti Hän poistui arimatialaisen haudasta. Kun Jeesus oli lähtenyt heidän luotaan, niin viikon ensimmäisenä päivänä Hänen uskolliset opetuslapsensa sekä Jerusalemissa että sen lähellä kokoontuivat ”murtamaan leipää”¹², ja he tekivät sen uskollisesti¹³. Epäilemättä he tekivät niin paitsi muistaakseen poismennyt Herraansa myös ilmaistakseen kiitollisuutta Hänen erinomaisesta lunastustyöstään heidän puolestaan sekä uskoa siihen.

Mikä tärkeää, kun Jeesus kävi opetuslastensa luona Amerikan mantereella, Hän asetti sakramentin myös heidän keskuudessaan.¹⁴ Niin tehdesään Hän sanoi: ”Pitäkää aina huoli, että teette tämän”¹⁵ ja ”se on todistuksena Isälle siitä, että te aina muistatte minut”¹⁶. Jälleen palautuksen alussa Herra asetti sakramenttitoimituksen antaen meille samanlaiset ohjeet kuin ne, jotka Hän antoi aiemmille opetuslapsilleen.¹⁷

Sakramenttitoimituksen on sanottu olevan yksi ”kaikkein pyhimmistä toimituksista kirkossa”¹⁸. Sen täytyy tulla pyhemmäksi meille jokaiselle. Jeesus Kristus itse asetti toimituksen muistuttamaan meitä siitä, mitä Hän teki lunastaakseen meidät ja opettaakseen meille, kuinka me voimme käyttää hyväksemme Hänen lunastustaan ja siten elää jälleen Jumalan luona.

Kun syömme murretun leivän, me ilmaisemme, että me muistamme Jeesuksen Kristuksen fyysisen ruumiin – ruumiin, joka joutui kestämään kaikenlaisia kipuja, ahdinkoja ja koetuksia¹⁹, ruumiin, joka kantoi niin suuren tuskan taakan, että veri vuoti jokaisesta huokosesta²⁰, ruumiin, jonka liha runneltiin ja jonka sydän särjettiin ristiinnaulitsemisessa²¹. Me ilmaisemme oman uskomme siihen, että vaikka se sama ruumis haudattiin kuolemaan, se nostettiin jälleen eloon

haudasta, niin ettei se koskaan enää tunne sairautta, rappeutumista tai kuolemaa.²² Ja kun me itse nautimme leivän, me tunnustamme, että Kristuksen kuolevaisen ruumiin lailla meidänkin ruumiimme vapautetaan kuoleman kahleista, se nousee voitokkaasti haudasta ja se palautetaan iankaikkiselle hengellemme.²³

Kun juomme pienen kupillisen vettä, me ilmaisemme, että me muistamme sen veren, jonka Jeesus vuodatti, ja sen hengellisen kärsimyksen, jonka Hän kesti koko ihmiskunnan puolesta. Muistamme sen tuskan, joka sai suuret veripisarot vuotamaan Getsemanessa.²⁴ Muistamme sen runtelun ja ruoskinnan, jonka Hän kesti vangitsijoidensa käsissä.²⁵ Muistamme sen veren, jonka Hän Golgattalla vuodatti käsistään, jaloistaan ja kyljestään.²⁶ Ja me muistamme, mitä Hän itse sanoi kärsimisestään: ”Kuinka ankaria, et tiedäkään; kuinka suuria, et tiedäkään; niin, kuinka kovia kestää, et tiedäkään.”²⁷ Kun me itse nautimme veden, me tunnustamme, että Hänen verensä ja kärsimyksensä on sovittanut meidän syntimme ja että Hän antaa syntimme anteeksi, kun otamme vastaan ja hyväksymme Hänen evankeliuminsa periaatteet ja toimitukset.

Näin meitä muistutetaan leivällä ja vedellä siitä, että Kristus on lunastanut meidät kuolemasta ja synnistä. Järjestys, jossa leipä on ensin ja vesi sitten, on merkityksellinen. Nauttiesamme leivän meitä muistutetaan omasta lopullisesta henkilökohtaisesta ylösnousemuksestamme, joka koostuu muustakin kuin vain hengen ja ruumiin kohdalleen asettamisesta. Ylösnousemuksen voimalla meidät kaikki palautetaan Jumalan eteen.²⁸ Se, että niin todella tapahtuu, tuo eteemme elämämme peruskysymyksen. Peruskysymys, jonka eteen me kaikki joudumme, ei ole se, elämmekö me

kuolemamme jälkeen, vaan se, keiden kanssa me elämme kuolemamme jälkeen. Vaikka jokainen meistä palaa Jumalan eteen, niin kaikki meistä eivät jää Hänen luokseen.

Koska me olemme kuolevaisia, jokainen meistä tahraantuu syntien ja rikkomusten vuoksi.²⁹ Meillä on ollut ajatuksia, sanoja ja tekoja, jotka eivät ole olleet hyveellisiä.³⁰ Lyhyesti sanottuna meistä on tullut epäpuhtaita. Ja Jeesus teki täydellisen selväksi, mikä on epäpuhtauden seuraus Jumalan edessä: ”Mikään saastainen ei voi asua – – hänen edessään.”³¹ Sen, että tämä on totta, oivalsi Alma nuorempi, joka kohdattuaan pyhän enkelin oli niin oman saastaisuutensa kiduttama, raastama ja piinaama, että hän halusi ”hävitä olemattomiin” sekä sielultaan että ruumiiltaan, ettei häntä ”voitaisi viedä seisomaan [Jumalan] eteen”³².

Nauttiesamme sakramenttivettä meille opetetaan, kuinka voimme puhdistua synneistä ja rikkomuksista ja siten seistä Jumalan edessä. Vuodattaessaan viattoman verensä Jeesus Kristus tyydytti jokaisesta synnistä ja rikkomuksesta koituvat oikeudenmukaisuuden vaatimukset. Sitten Hän

tarjoutuu puhdistamaan meidät, jos meillä on kylliksi uskoa Häneen tehdäksemme parannuksen, jos hyväksymme kaikki pelastuksen toimitukset ja liitot kasteesta alkaen sekä vastaanotamme Pyhän Hengen. Kun me vastaanotamme Pyhän Hengen, niin me puhdistumme ja pyhitymme. Jeesus teki tämän opin hyvin selväksi:

”Eikä mikään epäpuhdas voi päästä [Jumalan valtakuntaan]. – – Hänen lepoonsa ei pääse mikään paitsi ne, jotka ovat pesseet vaatteensa minun veressäni – –.

Nyt tämä on käsky: Tehkää parannus, kaikki te maan ääret, ja tulkaa minun luokseni ja ottakaa kaste minun nimeeni, jotta te pyhittyisitte ottamalla vastaan Pyhän Hengen, jotta voitte seisoa tahrattomina minun edessäni viimeisenä päivänä.”³³

Tämä on Kristuksen oppi.³⁴ Kun me vastaanotamme tämän opin ja elämme sen mukaan, meidät itse asiassa pestään Kristuksen verellä ja puhdistetaan.³⁵

Sakramenttirukouksissa me ilmaisemme hyväksyvämme tämän Kristuksen opin ja sitoutuvamme elämään sen mukaan. Pyynnössämme

Jumalalle, iankaikkiselle Isällemme, me julistamme, että me muistamme Hänen rakkaan Poikansa aina. Ensiksi todistamme, että olemme halukkaita muistamaan. Sitten todistamme, että me muistamme. Niin tehdessämme me annamme vakaan sitoumuksen osoittaa uskoa Jeesukseen Kristukseen ja siihen, että Hän on lunastanut meidät kuolemasta ja synnistä.

Lisäksi me julistamme, että me pidämme Hänen käskynsä. Se on vakaa sitoumus tehdä parannus. Jos ajatuksemme, sanamme tai tekemme ovat aiempina päivinä olleet vähemmän kuin niiden olisi pitänyt olla, niin me sitoudumme uudelleen saattamaan elämämme tulevina päivinä tiiviimmin sopusointuun Hänen kanssaan.

Seuraavaksi me julistamme, että olemme halukkaita ottamaan Pojan nimen päällemme.³⁶ Se on vakaa sitoumus antautua Hänen valtuutensa alaisuuteen ja tehdä Hänen työtään, mihin sisältyy se, että me vastaanotamme jokaisen pelastavan toimituksen ja liiton itsellemme.³⁷

Kun me sitoudumme näihin periaatteisiin, meille luvataan sakramenttirukouksissa, että Hänen Henkensä olisi meidän kanssamme.³⁸ Hengen vastaanottaminen uudelleen on täydellinen siunaus, koska Henki on se, joka puhdistaa ja pyhittää meidät synneistä ja rikkomuksista.³⁹

Veljet ja sisaret, kaikkein tärkein tapahtuma ajassa ja iankaikkisuudessa on Jeesuksen Kristuksen sovitus. Hän, joka aikaansai sovituksen, on antanut

meille sakramenttitoimituksen auttaakseen meitä paitsi muistamaan myös vaatimaan itsellemme tämän korkeimman armonosoituksen siunauksia. Se, että säännöllisesti ja vilpittömästi osallistumme tähän pyhään toimitukseen, auttaa meitä jatkuvasti ottamaan auliisti vastaan Kristuksen opin ja elämään sen mukaan kasteen jälkeen sekä siten tavoittelemaan pyhittymisen prosessia ja tulemaan pyhitetyiksi. Tosiaankin sakramenttitoimitus auttaa meitä kestämään uskollisesti loppuun asti ja saamaan Isän täyteen samalla tavoin kuin Jeesus sai sen – armoa armon lisäksi.⁴⁰

Todistan Jeesuksen Kristuksen voimasta lunastaa meidät kaikki kuolemasta ja synnistä sekä Hänen pappeutensa toimitusten – kuten sakramentin – voimasta valmistaa meitä näkemään Jumalan, tosiaankin Isän, kasvot ja elämään.⁴¹ Rukoilen, että vastaanottaisimme sakramentin ensi viikolla ja joka viikko sen jälkeen tuntien syvempää halua ja vakaampaa tarkoitusta. Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. Matt. 26:17–20; Mark. 14:12–17; Luuk. 22:7–18.
2. Ks. 2. Moos. 12; 4. Moos. 28:16–25; Bible Dictionary, ”Feasts”.
3. Ks. 2. Moos. 13:12–13; Moosia 2:3–4; Moos. 5:5–8.
4. Ks. Matt. 26:26; Mark. 14:22; Luuk. 22:19; 1. Kor. 11:24. Sen sijaan kun Jeesus asettaa sakramentin nefiläisten keskuudessa ylösnousemuksensa jälkeen, Hän murtaa leivän, sitten siunaa sen (3. Nefi 18:3).
5. Matt. 26:26; Mark. 14:22; 1. Kor. 11:24.

6. Luuk. 22:19; ks. myös 1. Kor. 11:24.
7. Luuk. 22:20; ks. myös Matt. 26:28; Mark. 14:24; 1. Kor. 11:25.
8. Matt. 26:28.
9. Luuk. 22:19; ks. myös 3. Nefi 18:11.
10. Ks. 2. Nefi 11:4; 25:24–25; MK Jaak. 4:5; Alma 34:14; 3. Nefi 9:17, 19–20; Moos. 5:5–8.
11. Ks. Joh. 6:51–57; 1. Kor. 11:24–26; OL 20:40.
12. Ap. t. 20:7.
13. Ks. Ap. t. 2:42.
14. Ks. 3. Nefi 9:19–20; 18:1–11; 20:3–9; 26:13.
15. 3. Nefi 18:6.
16. 3. Nefi 18:7.
17. Ks. OL 20:75; 27:2; 59:9–12.
18. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Fielding Smith*, 2013, s. 100. ”Mielestäni sakramenttikokous on kaikkein pyhin kaikista kirkon kokouksista” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Fielding Smith*, s. 99).
19. Ks. Alma 7:11.
20. Ks. Luuk. 22:44; Moosia 3:7; OL 19:18.
21. Ks. Ps. 22:17; Joh. 19:33–34; 20:25–27; 3. Nefi 11:14; OL 6:37; James E. Talmage, *Jeesus Kristus*, 1986, s. 470–471.
22. Ks. Matt. 28:6; Luuk. 24:6, 39; Joh. 20:20; OL 76:22–24.
23. Ks. Joh. 6:51–59; Alma 11:42–44; 40:23; 3. Nefi 27:13–15.
24. Ks. Luuk. 22:44; Moosia 3:7; OL 19:18.
25. Ks. Jes. 53:5; Matt. 26:67; 27:26, 29–30; Mark. 14:65; 15:15, 19; Luuk. 22:63–65; Joh. 19:1; Moosia 15:5.
26. Ks. Matt. 27:35; Mark. 15:15; Luuk. 23:33; Joh. 19:16, 33–34.
27. OL 19:15.
28. Ks. Alma 11:42–45; 3. Nefi 27:13–15.
29. Ks. Moos. 6:55.
30. Ks. Matt. 5:27–28; 12:36; Jaak. 3:1–13; Moosia 4:29–30; Alma 12:14.
31. Moos. 6:57; ks. myös 1. Kor. 6:9; Ef. 5:5; 1. Nefi 10:21; 15:33–34; Alma 7:21; 11:37; 40:26; 3. Nefi 27:19; OL 1:31–32.
32. Alma 36:15; ks. myös jae 14; Ilm. 6:15–17; Alma 12:14.
33. 3. Nefi 27:19–20.
34. Ks. 2. Nefi 31:2–21; 3. Nefi 11:31–41; 27:13–22; OL 76:40–42, 50–54, 69–70.
35. Ks. 3. Nefi 27:19; ks. myös Ilm. 1:5–6; 7:14–15; Alma 5:21; 13:11–12; Et. 13:10–11; Moos. 6:59–60.
36. Ks. OL 20:77; Moroni 4:3.
37. Ks. Dallin H. Oaks, *His Holy Name*, 1998; Dallin H. Oaks, ”Mitä merkitsee, että otamme Jeesuksen Kristuksen nimen päällemme”, *Valkeus*, 1985, konferenssiraportti 155. vuosikonferenssista, s. 74–77.
38. Ks. OL 20:77, 79; Moroni 4:3; 5:2.
39. Ks. Room. 15:16; 1. Kor. 6:11; 2. Nefi 31:17; Alma 5:54; 13:12; 3. Nefi 27:20; Moroni 6:4.
40. Ks. OL 93:6–20.
41. Ks. OL 84:22.